

"יוס אחד הוצאן מרצה נקן מביה"ס למנהל ציבורי בצרפת (אחד המוסדות האקדמיים היוקרתיים ביותר באירופה כולה) לשאת הרצאה בנושא "תכנון זמן יעיל" - דפני קבוצה של 15 מנהלים בכירים מחברות הגדולות ביותר בארה"ב."

להרצאה הוקצתה רק שעה אחת כדי "להעביר את החומר". בזמן לפני קבוצת האליטה המנהלית הזו - שהיו מוכנים לרשום כל מילה שתצא מפי המומחה המפורסם - העביר המרצה הנקן את מבטו ביניהם, אחד אחד, באיטיות, ולאחר מכן אמר: "אנו עומדים לערוך ניסוי".

מתחת לשולחן שהפריד בינו לבין מאזיניו הוציא המרצה תיכלת זכוכית גדולה והניח בעדינות לפניו. אחר הוציא מתחת לשולחן כתריסר אבנים, כל אחת גדולה של כדור טניס, והניחן בעדינות, אחת אחת בתוך התיכלת. כאשר התמלא התיכלת לגמרי ולא ניתן היה להוסיף עוד אבן אחת, הרים המרצה את מבטו באיטיות אל תלמידיו ועלם: "האם מלא התיכלת?" כולם השיבו "כן".

עוד התכוונו והוציא מתחת לשולחן כלי מלא חצץ. בקפדנות שפק את החצץ מעל האבנים וניער מעט את התיכלת. אבני החצץ הסתנונו בין האבנים הגדולות עד שירדו לתחתית התיכלת. עוד הרים את מבטו המרצה הנקן אל הקהל ועלם: "האם מלא התיכלת?"

עתה אחד מהם השיב: "כן, כנראה שלא".

"כן?" ענה המרצה הנקן.

חזר והתכופף והפעם הוציא מתחת לשולחן סיר מלא חמול. בתשומת לב שפק את החול אל תוך התיכלת. החול מילא את החלל בין האבנים הגדולות ואין החצץ. פעם נוספת שאל המרצה את מאזיניו: "האם מלא התיכלת?"

הפעם עלה היסוס וזמקמה, השיבו התלמידים המהומניים "לא!"

"כן?" ענה להם המרצה הנקן.

וכפי שציפו תלמידיו רבי היוקרה והעוצמה, הוא נטל את כד התיס שצמד על השולחן ומילא בהם את התיכלת עד לשפתו. המרצה הנקן הרים את מבטו לקהל ועלם: "איזו אמת גדולה יכולים אנו ללמוד מניסוי זה?"

בחושי על נולד ההרצאה השיב אחד הנאזנים והצריז שזין המאזינים: "אנו למדים שכל שהזמן שלנו נראה גדול בהתחייבויות, אם באמת מתאמצים תמיד ניתן להוסיף עוד פגישות ועוד מטלות".

"לא" השיב המרצה הנקן "לא זה, האמת הגדולה שמוכיח לנו הניסוי היא זו: אם לא מכניסים לתיכלת קודם כל את האבנים הגדולות, לעולם לא נוכל להכניס לתיכלת את כולם אחר כך" ... דממה עמוקה השתררה באולם, כאשר כל אחד מנסה לתפוס את מלא המשמעות של דברי המרצה.

הנקן התנוון דומעיו ואמר:

"מהן האבנים הגדולות בחייכם? בריאותכם? המשפחה? ידידכם? הגשמת חלומותיכם? לעשות מה שאתם באמת אוהבים? להלחם למען מטרה נעלה? להינפס? לקחת זמן לעצמכם? משהו אחר?"

"מה שחייבים לזכור הוא שחשוב יותר להכניס קודם את כל האבנים הגדולות בחייו, כי אם לא נעשה זאת, אנו עומדים לפסס את החיים. אם ניתן עדיפות לדברים הקטנים (החצץ, החול) יתמלאו החיים בדברים הקטנים ולא יישאר מהזמן היקר שלנו כדי להשיג את הדברים החשובים באמת בחיים. משום כך לעולם אל תשכחו לשאול את עצמכם את השאלה: "מהן האבנים הגדולות בחיי?" וכאשר תזהו אותם, תכניסו אותן ראשונות לתיכלת (החיים) שלכם".

בתנועת ידידותית, דרך המרצה הנקן את מאזיניו ויצא באיטיות מן האולם.

אורחוב -

אמירה ותרודה